

Schriftlezing Genesis 18, 1-15

Schriftuitleg Jo Vertommen

(...)

Er was eens een vrome monnik, die leefde in de vijftiende eeuw in Moskou. Het is een van de weinige ikonenschilders, waarvan wij de naam kennen: Andrej Roeblov. Hij krijgt van het Triniteitsklooster de opdracht om een ikoon te schilderen over de Heilige Drievuldigheid. Zoals het een echte ikoonschilder past, trekt hij zich vooraf terug in gebed, bezinning, versterving en lectuur van de heilige Schriften. Lang moet hij niet lezen, want reeds in het eerste boek van het Oude Testament, de Genesis, leest hij het hoofdstuk 18. Het eerste vers ervan valt hem al op: *‘JHWH kwam tot Abraham bij de eik van Mamre ... En hij zag drie mannen staan.’* En wat Roeblov ook nog in dit verhaal opviel was dat, toen die drie mannen naar Sara vroegen, antwoordde Abraham: (luister goed) *‘Daar in de tent.’ Toen zei hij: over een jaar kom ik weer bij u; dan zal Sara, uw vrouw, een zoon hebben ...* Er staat niet ‘Eén van de drie zei’, maar ‘Hij zei’. Toen Roeblov dit las, schreef hij de ikoon van de Philoxenia van Abraham een nieuwe betekenis toe. Hij schilderde hetzelfde tafereel, drie mannen, harmonieus in een cirkel rond een tafel geschaard. De figuren van Abraham en Sara, en zeker van de knecht met het kalf, worden weggelaten. Er is nu vooraan plaats vrijgekomen voor onszelf. En alles draait nu rond die drie mannen. Die ikoon kreeg de naam de Oud-Testamentische Drievuldigheid.

In tegenstelling tot andere voorstellingen bevat deze me het meeste.

‘JHWH verscheen aan Abraham’. De drie mannen bieden zich aan. JHWH komt als vreemde pelgrims naar onze tent.

En als wij hem met open armen ontvangen, gastvrij, heeft Hij goed nieuws voor ons: Hij laat ons niet in de steek. Alles komt goed.

En als we dan al eens sceptisch lachen, zegt Hij: *‘Lach maar niet, voor JHWH is niets moeilijk.’*

Voor we ermee ophouden nog één (orthodox) verhaal.

Er waren eens drie monniken die op een onbewoond eiland een klooster gingen stichten. Het waren natuurmensen. Ze hadden een primitieve boerderij. Ze konden lezen noch schrijven, zelfs de meest bekende gebeden kenden ze niet. Dat kwam de bisschop ter ore en hij maakte zich zorgen over hun geestelijk leven. Hij charterde een boot en ging hen opzoeken. Met veel geduld besteedt hij een hele dag om hen te helpen het ‘Onze Vader’ van buiten te leren. Met een goed gevoel vaart hij ‘s avonds terug. Hij geniet van de mooie avond op zee. Plots ziet hij tot zijn verbazing drie gestalten naderen. Zomaar wandelend op het water! Toen ze dichterbij kwamen zag hij dat het de drie monniken waren. Ze klommen aan boord en vroegen: ‘Hoe was het ook alweer, dat Onze Vader?’ Vertwijfeld riep de bisschop uit: ‘Maar wat bidden jullie dan in godsnaam als monniken?’ ‘Oh ... gewoon’, zeiden ze. We zeggen: ‘God Gij zijt met z’n drieën, wij zijn ook met drie, *Gospodi pomiloei*, Heer ontferm U over ons.’ Dat antwoord pakte de bisschop zozeer dat hij zei: ‘Ja, bidden jullie dat maar ... In dit korte gebed staat toch alles waarvoor we horen te bidden.’

Het hoeft inderdaad bij god niet moeilijk te zijn.